

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-06-000 187
Бањалука, 27.06.2008. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Лукић Драгослава, као предсједника вијећа, Петра Бајића и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиље Р.П. из Д., коју заступа М. М., адвокат из П., против туженог Б. Н. из Д., ..., кога заступа М. Т., адвокат из Д., ради враћања купопродајне цијене у износу од 11.500,00 КМ, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Добоју број Гж-380/04 од 24.11.2005. године, на сједници одржаној 27.06.2008. године донио је

П Р Е С У Д У

Ревизија се одбија.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у Добоју број П-324/03 од 14.05.2004. године, обавезао је туженог Б. Н. из Д. да тужиљи Р.П. из Д. врати износ од 11.500,00 КМ са законском затезном каматом почев од 10.08.2002. године до исплате на име плаћене купопродајне цијене за путнички аутомобил марке сиве металик боје, регистарске ознаке ... произведеног 1993. године.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Добоју Гж-380/04 од 24.11.2005. године жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужени ревизијом побија другостепену пресуду због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Тужиља је у одговору на ревизију туженог оспорила наводе ревизије и предложила да се иста одбије.

Ревизија није основана.

У тужби тужиља захтјевом тражи враћање уговорне цијене од 11.500,00 КМ по уговору о продаји кога је 10.08.2002. године закључила са туженим у којем је предмет продаје путнички аутомобил марке ... регистарски број ... производње 1993. године, кога је Министарство, П.П. у В. дана 26.03.2003. године одузела од супруга тужиље М. П., приликом преласка државне границе између Р.Х. и Б. и Х. у мјесту С. Ш..

Наконведеног поступка првостепени суд је утврдио: да су парничне странке у присутности Т. М., П. М., супруга тужиље и Н. Ј., сина туженог дана 10.08.2002. године усмено уговорили купопродају предметног путничког аутомобила за цијену од 11.500,00 КМ која је туженом у С. о. у Д. исплатила овај износ, а након тога да је тужиља преузела предметно путничко возило; да парничне странке нису закључиле писмени уговор о продаји и да је супруг тужиље М. П. од раније познавао туженог који је као стоматолог радио у предузећу у којем је овај био запослен; да су се странке приликом закључења усменог уговора о продаји договориле да ће писмени уговор о продаји закључити дана 20.03.2003. године када је истицала регистрација предметног путничког аутомобила и да је тужени дана 10.08.2002. године у савезу овјерио писмену пуномоћ којом овлашћује тужиљу да може користити предметно возило, а која пуномоћ је овјерена од стране овлаштеног радника као и штампилем савеза....; да је 22.02.2003. године предметно возило којим је управљао супруг тужиље М. П. приликом преласка државне границе између Р. Х. и Б.и Х. у мјесту С. Ш. одузето од Министарства....., П. п. В., коме је 26.03.2003. године издата писмена потврда о привременом одузимању тог возила; да је након одузимања предметног возила тужиља усмено обавјестила туженог и његовог сина Ј. Н. које су органи Центра у Д. саслушали везано са одузето путничко возило; да предметно путничко возило није враћено тужиљи нити туженом који је то возило током 1996. године односно 1997. године купио у мјесту Л. од непознатог лица и да тужени од надлежних органа Р. Х. није тражио враћање предметног возила као и да одбија да тужиљи врати цијену коју је платила за предметно путничко возило.

Нижестепени судови налазе да су странке након закључења усменог уговора о продаји предметног путничког возила извршиле своје уговорне обавезе, тужиља је као купац платила туженом, продавцу 11.500,00 ДЕМ на име цијене а тужени је предао у посјед тужиљи предметно возило које су власти Р. Х. одузеле због тога што је возило на незаконит начин одузето од власника тог возила (украдено) и позивом на одредбе члана 508,509, 510 и 549. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78 до 57/89 и „Службени гласник РС“, број 17/93 и 3/96, у даљем тексту: ЗОО) судили тако што су обавезали туженог да тужиљи врати 11.500,00 КМ на име плаћене цијене за предметно возило са законском затезном каматом од 10.08.2002. године до исплате.

Одлука нижестепених суда је правилна.

Приговор ревизије да првостепени суд није правилно примијенио одредбу члан 137. став 3. („Службени гласник РС „ број 58/03 до 63/07, у даљем тексту: ЗПП) када је на припремном рочишту одржаном код првостепеног суда одредио саслушање одређених свједока, а да од тужиље није тражио нити је навео о чему треба да свједоче предложени свједоци, није основан.

Тачно је да је првостепени суд на припремном рочишту од 29.10.2003. године, одредио саслушање парничних странака и свједока, Т.М., П. М. и Н. Ј., чије саслушање је тужиља предложила и у тужби у којој је навела о чему ови свједоци требају да свједоче (околности око исплате купопродајне цијене предметног путничког возила, предаје саобраћајне дозволе и сачињавања и

овјере дозволе за управљање предметним путничким возилом сачињене у савезу....) па стога првостпени суд није поступио супротно одредби члана 137. став 3. ЗПП када није тражено од тужитеља да наведе о чему свједоци треба да свједоче а на ову повреду тужени није указао у жалби против првостепене пресуде, па стога се наведена повреда и не односи на повреду одредаба парничног поступка која је учињена у поступку пред другостепеним судом (чл. 242. ЗПП).

Ни материјално право није погрешно примјењено на штету туженог када је обавезан да тужиљи врати износ од 11.500,00 КМ на име плаћене цијене за предметно путничко возило.

Купац којем је надлежни орган одузео купљено возило јер је било украдено има право да од продавца захтјева враћање исплаћене цијене.

Нижестепени судови су правилно закључили да је тужени као прадавац ствари – предметног возила, одговоран због правног недостатка, према одредби чл. 508. ст. 1. ЗОО, јер је продао тужиљи ствар на којој треће лице има право које искључује купчево право (туђа ствар).

Како су судови током поступка утврдили да је тужиља након што су органи Министарства одузели предметно возило од супруга тужиље П.М., обавијестила туженог о одузимању предметног возила, што је у складу са одредбом чл. 509. ЗОО, који након тога није поступио по њеном захтјеву, а возило је одузето, правилно је утврђено да је уговор о продаји возила раскинут (чл.510. ст. 1. ЗОО).

Посљедица раскида уговора састоји се у томе да свака страна врати оно што је примила (чл.132. ст. 2. ЗОО) и да купац има право на накнаду претрпљене штете (чл. 509. ст. 3. ЗОО).

Остали се наводи ревизије туженог односе на правилност утврђеног чињеничног стања и на оцјену изведених доказа, који према одредби члана 240. став 3. ЗПП нису ревизијски разлог.

Нижестепени судови су, према томе, на правилно утврђено чињенично стање правилно примјенили материјално право када су удовољили тужбеном захтјеву тужиље на начин ближе наведен у првостепеној пресуди.

Ревизија туженог је из наведеног разлога одбијена као неоснована. (чл. 248. ЗПП).

Предсједник вијећа
Драгослав Лукић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић

